

<p>ز کودکی که پدر گشته شریفیم و پیریم ز کودکی که نه مانند بجز اسم متوا ز کودکی که شب و روز پریشان است ز کودکی که نه در سخت و پیرانه ز کودکی که بچهار عالم کوفه و شام ز کودکی که در سیل خورشید نیاید ز کودکی که در سایه پایش از خورشید ز کودکی که غدا می خورد در خون حکم ز کودکی که شد از راه اکبر و اصغر ز کودکی که زنده روز و شب سپیند خاکند شعر تو خاک آید بر تو بجز شرف</p>	<p>نه مادرش استن صغیر چه پیر ز جسم نه سر پایش از چه پیر نه در سر پیرش در نظر چه پیر بجز خرابه نداد در موی چه پیر کند به سرش تا کس کند چه پیر ز نیمه ابله بر یاد کرد چه پیر نه چاه نه نیایش به چه پیر کند ز خون جگر دیدن تو چه پیر خمید پشت شکسته کمر چه پیر ز چه فر شام غمش را چه پیر او که قصه محشر خبر چه پیر</p>
--	---

شکایت علی بن ابی طالب علیه السلام که در خواب دیده است

<p>بر من با با بفر یادم بقدر یاد ز کینه خاله عابد بگرد یاد ز تیغ بید ریغ افتاد افتاد زبان قاسم ناشاد ناشاد غمی روی غم بنهاد بنهاد انوار هد رفتن از یاد از یاد</p>	<p>ز درد بیکسی بیداد بیداد بدشت کرد از کردون دون یاد در دست عمه سیه ایم از متن گهی نادیده داماد و عروسی فلک در ماتم عباس اکبر باشد آنچه زاندر کوفه و شام</p>
--	---

<p>چو قور باقی هفتاد هفتاد عیال خویش را سرداد و سرداد نگرد، کس بما امد از امداد یتیم کس چنین زحمت میداند خداوند را بحق النون والصداد</p>	<p>نگرد هیچکس در کعبه عشق که غیر از تو بدشمن در نزد ^{ست} بغیر از کریمه شام و سحرگاه چو من اندر دیدی و اسیری سعادت با شهادت ده بخاک</p>
<p>مکالمه احتیاجی با سگینه خوان تو زیبا بد و مهر باست</p>	
<p>بصبح و شام دست و روز از غمت بگذران ببینه دست پیا ایستاد پیش خسانم بدست پاوی بگردن نهاده بند گردان خجید پشت من از طعنه سنان شام که یک اسیر دو صد دشمن اشکار و نهان دهند همچو کدیان بصد یک لبان محرم و حرم هر دو چون در عصا قدم بجان تو جان پدر که سیر زجام چه طعنه که شنیدم که نیت تابان متر بنوک سنان سنا استاد و عیان که بی خطاب کینر می که بی بخارجیان به بیکیسم کنم گوید یازمک کسانم</p>	<p>پس از تو ای بد و در میان فدایت نام سگینه که چو جان بسینه پرور یک گویت سر پای برهنه و حیران چکویت شده نیل از نغم سبلی خود چکویت ز دلی و بیکی و غریبی چکویت که نرن مرگ و کوفی و شای چکویت که ز لب تشنگی و کوسنگها چکویت که پس از مرگ اکبر و اصغر چکویت چه ستمها از اشقی که کشید چکویت که دست و روز چو عه خود ^{شید} چکویت که ز خطاب سیران در شام چکویت که ز ایمان و بی بد و عیان</p>

<p>از کین نداد عهد و از برای کین ایستادیم که خوب بوی لب لغز تو در دیده ما نمود ما را که عینان کدو در عینا جویا ز زخم ابله بر پاتماند کتابه و توانم شب شده که ما خوابه جاو مکانم که من کدای ملک پادشاه تشنه لبانم</p>	<p>امان ز کبر نبودم که زانرا ز کبرم عتابین و یارم نریا دگر برود اندک بقتل سید سجاده و عمام زویب ز لب پیاده زد نهاله سوار و روی برو ز سایه خورشید بودم از وقت کنی قبول اگر ناقبول خاکی را</p>
<p>شکایت علی بن اسکنین خواتون از جفای کردهاوند در وین</p>	
<p>همچو جدا بخود شهر یاری داشتیم خانمانی که در شایر و نهاری داشتیم روز و شب در امنش بوس کار می داشتیم باز پند در کیش ما هم گوشوار داشتیم ساد و صد یو بجه کامکار داشتیم نو و نو و مر جاو در شاهوار داشتیم حشمت شاه در بابا جدار داشتیم مهربان سنا و عم غمگسار داشتیم جمله کاه قاسم در پانکایار داشتیم بازار خسار و سر جوهر داشتیم شیر ناخورد در دستان شیر خوار داشتیم</p>	<p>ای شوشار و ز کیک ماه شهر سیار ^{داشتیم} ای شوشار و ز کیک اندر یثرب و ممالک حجاز ای شوشار و ز کیک بد باب کبازم در کنیا ای شوشار و ز کیک جو عرش برین زویب ^{دو گوش} ای شوشار و ز کیک اندر کشور کنگا دل ای شوشار و ز کیک در بحرین عصمت ^{از شرف} ای شوشار و ز کیک ماه چو سلیمان نبی ای شوشار و ز کیک چو خورشید در نصف ^{النهار} ای شوشار و ز کیک بد در کربلا عیش و ^{عزل} ای شوشار و ز کیک چو آکیر شیبه مصطفی ای شوشار و ز کیک ماه در مرابستان ^{شاه}</p>

<p>بارفیتان ناله های نر زبانی داشته</p>	<p>ایچو شاره زبیکه خالی در فراق کوبلا</p>
<p>نام رسول فرستای ز علی ایضا فاطمه صغری از قلندر بگریه پدید</p>	
<p>رفتی شکستی نرالم بال و پیر من رفتی نر چرا ای بونش شام و سحر من از کبر چه جویت بپیمه بصر من چو چشمه زوق خور و چشمه باغ من کردی بچه تقصیر کناره زبیر من نوشتی دم از بیدر ای پیر من اینغصه بو بیشتر از بیشتر من مکتوب تو قاج سر ای تاج سر من کانی ز سفر یاد و مه نو سفر من کی اگر شیرین سخن آید بیدر من کاین عیش بو چه عزادری نظر من وزیر غم غدی خونین چکر من بفرست بطفلان صغیرش خبر من کوهست غلامی غلامان در من</p>	<p>ای خایر عرشی که در میک زبیر من سر زدم شده از رفقت تو چو نشیب از بزم سفر گم گشته ز هجران تو شد از داغ فراق تو بهر شام و صبح گاه در پیش و کنار تو بدم روز و شب تا چند منم پیشتر رسیدن شب و روز امر ز کرم و عمل تو افتاده بفر مکتوب مسافر که بود نصف هر لحظه سلامت کم از عین سلامت بنویس که اصغر شده شیرین و سخن بنویس که تمام بکجا کرده عروسی بنویس عم زده و از عم کبارم بنویس مسلم شد که کوفه مسلم بنویس شها سر خط خاک و غلامی</p>
<p>مکالمات علی ایضا از نسیب خوا تو زبانی با دل محزون و چکر پوزخو با برادر</p>	
<p>جد از کل شربت خلد خار غم در دل</p>	<p>برادر در کزویت عجب کامر بود شکل</p>

<p>توانیجا بار بکشوری و من بریستم که بلشینند شتر با ساریان و محمد در کمال چو یغور حورین بدست کسرا باشد پس از تو زنده چو ما نم که شد و بر ما نام چرا ای عسکری کشتی ز طفلان ای شرف خانی نیاشد غیر خورشیدش بقیه بر جبهه پس از قتل تو صیقلی اهدی کردی کین خون ز تاب جوع و سوز تشنگی جو خوار و بجا دوا تحت جگر خوار و غذا از من ز جگر گفت ده روز و نه شب نذر و خاک و خیل تست شوق خان و سادش در حیره</p>	<p>چگونه در طایف واه شام و کوفه را بی تو درین از سیل چشم اشک بادم انجانان تو و داغ بوسه که کشته ام روز و شب انان تو کشته باشی صد جان کشته برست نه ز یاد خاطر از اشک ام و ناله طفلان میکند کشته از سیل مرخص از اشک ناله خبر داری برادر جوانم تا پیش خاص خبر داری بقیه انت سزا پادشاه و زنجیر خبر داری بیامرت علی بن ابی طالب خبر داری شتر یارب بنوک و نیزه و روزگ خبر داری که خاک خاکیت براد عدوان</p>
<p>مکانات علیا جناب شیدب خواقون با اول محرز و جگر بر خور با اول در این دیار پراشوب و بر خطر چه کنم باین کوفه بگویی تو همنگر چه کنم بغیر کوه نیم چاه راه بر حکم همه سیاه بر خوار هر نظر چه کنم بگویند اطفال پدید چه کنم بگویند که و ناگس بر همنگر چه کنم</p>	<p>پس از تو جان برادر بگو که چه کنم سبک کوفه ز دنبال و راه شام به پیش ضعیفم من و بیچاره و شکسته خوار بجمع بویه زنی همچو من اسپرستم نرسد دورا حله جز او و ناله اطفال نه چادریم ز فای میان کوفه و مشا</p>

<p>نه شام و ششم را در پنج صبح چه کنم که جانم برود از بیکوم بدو چه کنم سوای آنکه کنم خالک غم بسر چه کنم ز خاک بسترش و کشته محضر حکم آخر این چه شودم جا و مستقر حکم</p>	<p>نه عمر می که نه در می باین دل دیش تو کشته باشی من زیند ببتو خون باشم در کت قاسم و عباس اکبر و صغر باین علی دل انکار جو جگر کز کین بطعن بر دوزن و خاص عام اگر سازد</p>
<p>مکالمه حضرت سید الشهدا علیه السلام با علیا بنت ابی طالب</p>	
<p>بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم</p>	<p>بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم بگو بیست و اسیران خود بیست چه کنم</p>

<p>بگو غیر تهادت بصد من چکنم بگو مکار کنان این لب رهن چکنم بگو ای با کافران خودی تن چرکنم</p>	<p>پی شفاعت خلقان ز ماه تاماهی اگر پیشش زهر و مجلس شراب از چوب زجن و انس بود خاکیت کاهش ^{بیش}</p>
<p>مکالمات علیا بخت افاطه کبری ^{نوعی} و من حضرت فاسم یاپدر</p>	
<p>نه مانده ز برادر بجا فرم چکنم دوران خون بگوی این محترم چکنم اعدای جان تو جام من از آن چکنم زنده زنده که روح از تم چکنم بیک اسیر هر آن ماکرم چکنم من از فراز در و صد کشته یوسف چکنم که هست که فیه شامی بچاک چکنم بد ریح لاله ایوب از ستم چکنم بجز ^{چکنم} آنکه ز لاکویم و نعم چرکنم</p>	<p>پادشاه از تو من پد زغم چکنم چو در حرم نبوس صاحب حرم پیدم خدا نکرده خدا که شوست از تن قضیه که مرطقات شنیدان ^{ندست} نکر همه سپانیم کو اسیر چوم ز دلخ یوسف که کشته کور شد ^{بعقب} پد ز در این سفر پر خط بگو ^{شام} ز یاد چو این زیار و یزید و یزید نکر و نه نکر خاکی بشر است ^{بیش}</p>
<p>سکالمات علیا بخت اب سفید ^{نوعی} و من زید بن جندب خود</p>	
<p>بیا زبان افلاک هر من چالاک سر برانیدان متن شهبان و شهاب که چو اسپر ناب تشنه ز دل نهش ز تیغ و خنجر شمرسته که سفالت</p>	<p>بگر یاری حسین ایشه نشه لولای بیا بیا و بین شور در سخیز بنا بیا بیا و بکن زاب دید میرانش بیا بیا و بین پاره پاره خجواو</p>

<p>بدشت ماویدا و تیغ بید ریغ ^{لش} هزار بار فر و نشا تا جعتت فدک شد از خصیصه من سمک ^{لش} لبیا وج ^{ساک} ز تیر و نیزه خنجر نکر نش کرد چاک هنوز آب ز خونش خون رخسار ^{لش} بجای دامن مادر طپان بدامن ^{لش} ز کیمیای نظر کر کنیش پاک ^{لش} چه پاک</p>	<p>بیابا و بین اقر باو فرزندش ها حسین که گفتی بلغظ کوه باد همان حسین که درش تو بود ^{لش} معرا ^{لش} ها حسین که درش تو بود ^{لش} زیوا چو ماهدش منکر غوطه و ^{لش} بلخه ^{لش} خون کلوئی چاک نکر شاهزاده اصغر ^{لش} شها چو شیوه خاکیت خال ^{لش} مر بود ^{لش}</p>
--	--

مکالمات علیا با ختنه زینب با برادر

<p>وی یاد کار از پد رو جد و مادد ای کاش مردمی که تو را کشته نکر سزا رفتن تو شمر برد در برابر داغ دو نو جوان پششش بران مردن هزار بار بجان تو خوشتر بجای من اجازه که طشتی بناورد رفتی و شد ز رفتن تو خاک بر نه محل و کجاوه نه عباس و اکبر من یکن واسیر هزاران مستکوم کاهی بدختران اسیر تو مادد</p>	<p>ای مهران برادر با جان برابر چو چاک چاک نعتش تو در اینکرم ^{لش} بخاک ارم چو کند تاب که لب ^{لش} پیشش ^{لش} آب بر سینم نهاد ز کین چرخ ^{لش} نهان میردین از تو جان برادر ^{لش} زند ^{لش} که حیف است خون پاک ^{لش} تو ^{لش} ز ^{لش} تیرو ^{لش} بخاک ای میر کاروان و نگهبان ^{لش} کسان از کز بلا چه سان ^{لش} با ^{لش} سیر ^{لش} دو ^{لش} بنام بر کو که چه چاره ^{لش} بی ^{لش} کاروان ^{لش} اسیر کاهی بکودکان ^{لش} یتیم ^{لش} تو ^{لش} ام ^{لش} پد ^{لش}</p>
---	--

<p>کاهی باین علیر تو بیار سپرو با این زبان گشته سپر چو سپر من خوبش نه چاره بر سر نه معجز از آب و نان بجان تو نبودیدم که غصه شی چنان سر ای میگیرم</p>	<p>کاهی شوم خرابه نشین که شتر سوا کردیم اگر صبور و طفلان ناصبو اطفال تا ز برهنگی او شکوه کنند که شکوه از کمر سگی و تشنگی کنند خالی دست قصه جانسوا هر بیت</p>
<p>مکالمه اعلیاینا جناب زینب خواتون در شام با برادر عالی مقام</p>	
<p>میکرد شکوه از ستم و ظلم بحساب شد خواهرت ایسر تو خوش جواب پوشتم چگونه تن که تو عریان در باشد محاسن تو بخون سر حضا که خورد خست و که در دروازه که بر سیراب و خوش طعم و تو لب تشنه بر طشت سینه بزم قمار و کوی شراب خطاب سیر کردم خار و حی خطاب گویند طفلکان یتیم تو یاب گویند کودکان ایسر تو اباب ای افتاب جای تو نبود در افتاب خوردید شاخه نشین خاندان</p>	<p>زینب بشام و کوفه شیخی بار دل کباب کاهی هر بان برادر با جان برابر نوشتم چگونه اب که تو نشد لب شهید بر کیوان چگونه گشتم شانه کز ستم بدم چنان بولکسان سناست بدم چنانم آردیم دید پر زخم بدم چگونه هر لب خشکید تو خوب باطنهای مرد و زن بولعن خاطر عالم باه و ناله ای یقیما نه روز و شب و ز تابالت هاب جگر شام و هر صحر بکد اخت بیکر تو بزم دیکه ما کرم بنکر دید کوش زبان و اشاره</p>

<p>بر قتل خواهر تو برادر کند شتاب اگر تاب تاب نماید بجهش توان ^{تاب} بر دست پاشن سلسله بر کرد نش طنا ^ب با شتاب در که فرزند بود تاب</p>	<p>بنگر چگونه ز یاد از در عناد زین العباد را بکنز از ناتوان بالین بخت بسترش از خاک ^{جالت} خاک و دای مرد طلب میکند اگر</p>
<p>مکالمات علیها بخوانید چه آقوزن یا بواجی</p>	
<p>با دوزید نوا هر شد بد تو کوس غلطان از بخاک بر که جهمت فغان ^ع نقش تو ز آفتاب تو نام و نام مستور بدیم بروی خاک و بجا کستر تنور شد عیش او بدل بفرح چاله اش بکود جهمی که ز ابرانش و خوشند با طیبوس پیش در خوابه و در محفل فحوس شهر شهرین می گندم از بر تو رود شاه خویش خواهد خود را بر بکود بر شهر شام و کوفه عیش و سرور ^س یک کاروان تمام زن و طفل با صبور جز کعب نیره کس ننماید بما عبود یکدین نماند برای ندید بوختر ^ن</p>	<p>بندم سزای من تو برادر چگونه در ک با هم پرورد بلیسر بر عمل و بر کفن بدیم پشیمان از خسته بر بکهای کرم چو از حضرت غبار اندام چو است ^ن از نه خبر که تا هست از ظلم ^ش در قفس خیره بر ز و سب مانند بیهزار دامن خنجر که پرده نشین عسرت ^ت بر خیر نشین برادر که از ستم بر فیه ای برادر با جان بر بوم بر خیزد بین ز کشتن تو چو چو ^ع من میکنم کارم و دشمن دشمن ^م نوبت بخیز طیا نچه پرستار ما کسی یکدم برای میدان ما یکسان بیا</p>

<p>بین صفت نماند و صف نماند خاکی برای قلمی مرین در این غزل</p>	<p>هر سو سر ایلمر معنی کشته جای جو شیرین نمای کام زین قطره آب شو</p>
<p>مکالمه اعلیٰ آخرا از نیت خواتون در غزلها</p>	
<p>ز نیت چو زین جسم برادر بخون و خالک خوشه از نیت ناله به بند جوش و صد خوش چو چشمه بخور چشم روان کرد و بارو نیست گفته اند ای برادر با جان برابر عریان چو ساق تو را نگویم نیت جن ایکاش کوی تو در چو مرگان بکوی بر خیز و این غزل را در دستم و چو زین بر خیز و تشنه گامی این طفلکان بگو بر خیز و بین برادر فرزند خود قتیل بر خیز و بر بسنان سنا بین سر بر خیز و بین قیام قیامت بگو بلا خاکی که آشکار و نهان جا افتد کند</p>	<p>کافتاده ز سر ناتن بچو چو چاک چالک افکندن بز زمین و کشیدش بر چو خالک کریمی فلانستین ز غش خود چه پاره پارت با دانه از چیا و ن خواهرت فدایت شاهان بخالک باق صد چاک در تالک تا پیکر نور این چنین حال الاوانک کان جووان ستم که تو رویک نیویانک کما طفلان هور سال تو از شکل هلاک نسل عارف فاطمه از روی خالک پالک تو ها پاره پاره بدنهای چالک چالک که هول و ستمک شده در ز چون نیوی هر دو کون نجات و هشر سواک</p>
<p>مکالمه اعلیٰ آخرا از نیت خواتون در غزلها</p>	
<p>ز نیت بخالک دید چو صد چالک بگو چو ساهان برید افزون ستاره</p>	<p>چو ماهی طبع خون در شنا و بر با خالک هم نشین شده تا بند اختر</p>

بربان از سپاه اعدا و لشکری یکدست خنجر شه و یکدست خنجر می خست کرد شمع قدش ز راه اذری کای خواهر حمید بحق برادری از تیغ بیدریغ مرا کشته فکری هر یک کنید بر سر خونیره معجزی جای برادر پدید رو عم و مادری گفت این کلام و کرد عیا شود غری	بر جان و خون و اکبر عبا و قاسمش بر مینه اش ز راه چغاشمیش حیا با صد فغان ناله چو روانه بر زبان کامد از انظید بچون ناله برون بر کرد سوخیه که لب تشنه پیش آب آباده آسیری و بی یاور می شوید بر این علیل دست و زنیهای در بد وان گاه آن ستم زده با صد خروش
--	---

مکالمات علیا با جناب از نیک خواتون با الله صلوات

مهر سپهر سلسله اصطفی است این سنگ زجری کلشن شیر خدا است این آخر نه محرم حرم کبریا است این آخر نه میهمان دیار شما است این آخر نه نوز نوسه ز لطفش مجاست این آخر نه اوز خد اهل اقی است این آخر نه بیخ کعبه کوی قاست این آخر نه امان خلق و امین خداست این آخر نه قبله حرم کبریا است این	کایشم با پیش جگر مصطفی است این نوشیده شیر ناز ز پستان فاطمه هفتاد حیم او کنی ای زاده زینا مهمانی کنی و بری تشنه لبش بوسیده هم رسو و بتول این لب و کلو کر خواند کلام خدا ز انز هلی اتی قصاب ابید خدا رسید خود کشد یکدم امان بد که رو کت کند بنا سهلت که تا قبله کشم دست پای او
--	---

<p>افزون نماید کارش را از عیاست این میزبان حضرت سلفی و غیر است این بر خیزد اثر ز تریت دار الشفا است این</p>	<p>فانکی بر این اسیر بلا این هم عشتا بر چشمه سار کوه ترا کر باز چشم نت خاککی بگو بخضر کون اب ز کله</p>
<p>مرثیه دیگر</p>	
<p>ایسر مضطرب با محنت اشنا از نوب مدام چه اسیریه دیدن پر یک از نوب سرشته اله و کل از کرب از نوب دروای در در شرف ایام دو از نوب زاب دیدن نهد مرشم و فایز نوب کهی بگو چه بانوار و شمع هلا نوب استاده بر در ال ز نایب از نوب بشام میرد در وی بر قفا از نوب قدی جمید رخ می چو کهن با نوب که شده شفیع خاککی در انوار از نوب</p>	<p>غریب بیکس بی یار و اقربا از نوب به آتم پند و روشش برادر در سپر ندیدن دیدن کرد و چو او ستم دین بگو رکان و بیجان بی پدر سادند بنخ های شهیدان بنانه و افغان کهی خوابه نشین و کهی چار و سورا سر زنده فروری کشاده بسته سن و داغ قاسم داماد و اکبر ناشار ز کعب نیره و وطن سنان طعن سحر هانتف غیب بگو ش هوش رسید</p>
<p>مرثیه دیگر</p>	
<p>خز بگردد ز طبع حسین دل ز نوب سرشته از غم عالم مگر کل ز نوب نبود جز غم و اندوه حاصل ز نوب</p>	<p>خرا به راده طالع جا و منزل از نوب غمی بر وی غمش بر زود اسما هر دم ز کشت زانرا کبر اب هر سر سوال</p>

<p>ز با فکند بیوس و نوکل زینب بیوس داغ دو صدیو از دل زینب بر خواص عوام از حیا خجل زینب سر حسین بستان نامه قایل زینب که تا بناقه به بندند خجل زینب کند مودست ید الله حایل زینب نموده غم که گردند قاتل زینب بر دوزخ بنماید شمایل زینب قبول خود کن و سازش مقبل زینب</p>	<p>فلك ز کلشن ال عبا ز داس جفا ز دیدن کور شد از داغ یک پسر یعقوب بزم شرب و قمار یزید و ابن زیاد ز کوفه تا به شام چو موشخو دشمنان کجا است جعفر و عباس قاسم اکبر کجا است شاه شهیدان که کور شدن کجا است شیر خدا بنکر که رو چرخ نبوده دختر زهره چو زهره تاکه سپهر در استان تو خاک است ناقبوسکی</p>
<p>هر شیء یکس</p>	
<p>غمدید و دل فکار زینب زینب بر دل شده داغ از زینب زینب یک داغ دلش هزار زینب زینب بی طاقت بی قرار زینب زینب از داغ حسین فکار زینب زینب از جو فلك سوار زینب زینب شرمند بهر میان زینب زینب در بزم محو قیاز زینب زینب</p>	<p>مخت کش و ز کار زینب زینب چون لاله ز داغ کله داران مرسا در کلشن و ز کار با صوت هزار در ماتم شش برادر هر دو سپر بارید اشکبار چون ابو بهار بر ناقه بیچاره در کوفه شام از طعنه خاص عام از جوامع و ز ظلم یزید و کینه ابن زیاد</p>

<p>در دست ستم دوچار ز نوبت از نوبت بی باور و غم کسان ز نوبت از نوبت خرمی شد سوگو از نوبت از نوبت از همت هشت و چار ز نوبت از نوبت</p>	<p>بی چاره ز چاره در دیا غریب در کج خوابه ز راه با حال خواب در خمیه و اشکار در لیل و نهار در هر دو وجه شفیقه خالی شد</p>
<p>مرثیه در بیکر</p>	
<p>وز چیت یال کاکل و سر تو عود وز چیت زین زینت تو کردیده از تیغ و تیغ و نیزه پر او بر برون که هر چه باه اش بر بود تا کنون کالود شان نمود و بخو کردی چون روزی از چه تمام کشته و خور شدی که من پس سر حال شه لب که چون رخسار کوهی که هر تن کشته اهل کون تاه و سپا کشته علم کشته بر نگون هست از هر ابرو و صد و پنجاه و دین بر پاتمی نه تا که کم و صفا و که چون تی یا مال نفل ستور و ستم هیون تو از هر کس خیمه بنال و من از برون</p>	<p>ای فدای جناح حال ز نراست چون ای مگر بکسته عتبات کجاست ای شاه با پر زده در جو که جو عتبات گوهر بان برادر با جان برابر بر کوزه و سفار و صد چاله پیر نموده افتاب ماست اگر کسوف گردان سمنند بستر زبان این بی امان تا بنده اختری شد با خال و نم بر سر که ز شاه و علمدار و لشکرش بر بی کز از جرات صد باره بیکرش بر تی سگ نه تا ز زبانش که من سمن سر بر سنان سنا کرد شهرها بران شهید بیکر و غسل و بوی</p>

<p>مردم چند و تالابی از طالع زیون</p>	<p>خاکستان ملک پاسبان تو</p>
<p>در قریب انکشت حضرت سلیمان پویش چیدر صفدر امام شهید نشر حکو علیهم صلوات الله علیهم الاکبر</p>	<p>در قریب انکشت حضرت سلیمان پویش چیدر صفدر امام شهید نشر حکو علیهم صلوات الله علیهم الاکبر</p>
<p>خاتم دانشور پرا جوهری زیب انکشت سوشاه تاجدار مشرقی بد هر دو را صد شتر زان سلیمان از در این عالم علم نقش هم الله الرحمن الرحیم بود زینب خنصر خیر کشا سر در مرغان امیر المؤمنین و زو شب از قتل برب حیا با خوش و جوش مغول نماز جان فدای آن کف در اینوال بدل سائل کرد خاتم در کوع بد صد و هشتاد خرا و طلا خاتمی ثالث مر آمد به یاد زیب دست خاص العبا میگید انکشت شاه شهید</p>	<p>ای نیکین خاتم دانشوری بود انکشت رود در لیل و نهار نه صد فداه رویکنا کوهری خاتم اول که نامش جام جم بود بران خاتم در یتیم خاتم ثانی که هر صبح و مسا شیر نیردان مالک دنیا و دین انکه گفتش خالق ارض و سما بود در وی سو مسجد از نیاز کرد اندم سائلی از وی سوال در حق با خضوع و با خشوع قیمت آن خاتم از نران بها ز این دو خاتم بگذرای نیکو نفا از عتیق اما چو با قوت از صفا تشنه گاهی چون با کبر شد شدید</p>

<p>پس زبان بنهاد در کام پسر بد همان خاتم که از کین کافوی داد یک خاتم اگر شیر خدل کرد قربان اکبرش تا اخرش انکه عرش کبریا معراج اولت سود خنجر کافری بر جنوش پامی تا سر کربان حق ناشناس کرد ملعون شقاوت بدست تو بند شلو امری که بود از شاهان عاقبت کرد از زمین و از بسیار خاکیا زین شعرهای غمنا</p>	<p>بد ز کام او ز با نش خشد تو بردش انکشت از کف و انکشتی جان من قربان شاه سرجدل داد با انکشت انکشت سرش گوشواره عرش پرست تاج اوست سرش بگرفت و از سرافسرش جهم چاکش آوی از کینه لبش نزدش در بحر و بر و خشک و تر عزیز شب بد سار با نش در کین ظلم بپدید بار و دست کرد کار سخت جان مصطفی و مرتضی</p>
<p>در تاسف بر احوال دنیا حال بود نشان بدست ساسانک خاندان</p>	
<p>دام کبابت جگر خوم از برای غریب خدل بداد غریبان برس که در غریب نبود قدر و منزلت بجهان شو غریب بغربت اگر غم بهیما شو بغربت اگر محض غریب فقیر اندر زحمت زندان غریب کور و سال</p>	<p>که در زار بر یکیم ز ما جرای غریب کند چو چاره بیچاره کان خدی غریب همیشه کوشه مسجد خرابه جا غریب بود ز خود در در و در شب دلمی غریب بقبله کس نکشد ز دست پای غریب دهد راحت مرد خد شقای غریب</p>

<p>به یکسان کند کس فغان جویش و خرد عجب غیبت بغیبت شو قیتا واسیر که بسوزم صبح دیشام هر شب روز یکی غریب اسیری که در غل و زنجیر دویم شاه خراسان غریب کشور طوق سیم بر آنکه ز خندان در دشتون دوست کسی ندید بجز خون و حال غسل و کفن ز ضرب سیاه خونی از طباخچه شام دهند که نه لباسی زان خرمشاک بر خداجوشه مصر عزیز اگر خاک است</p>	<p>فغان کند بر دیوار و دیوای غریب تمامی زن و فرزندان اقربای غریب بحال هر سه غریبی که در دهنای غریب شهید زهر سم گشت چو رضای غریب که هست ضامن هر شیعه ارشاد غریب ذبیح راه خدا شاه سزای غریب بنفشه ای شهیدان مبتلا غریب کبوتر ایام بدینوای غریب بر سم صدقه زینها و طفلها غریب که نزد خلق دلیل است چو کرم غریب</p>
--	---

در شهادت با سماع حضرت امام زین العابدین

<p>ز طوس میشنوم ناله غریبان شب اسیر صبا یتیم و شام غریب غریب اگر چه پادشاه دور است که بسوزم بحال غریب در غربت اما هشتم خلقان قبله هفتم بشد چو شمس شهنشاه زنده جان بکون بغیر انسان بحال کیش مهدکش</p>	<p>دل از درد غریبی تو آگهی یانه حکایتی که نتوان شنیدن ز فغان که جای خالک سپارد ز تخت شاهان بکن غریب نو انری چو در مردانه شرط سیم توحید امیر فرزانه نمواطاعت و آشنا و بیگانه که صیها کشند ز مکر و حیل در زخمان</p>
--	---

غریب طوس که از میر باقی مأمون
 بیایغ دهر نرویدند نالک این آنکور
 بشد بساغرتا کامیش اجل ساقی
 عقیق لعل البشر از ستم زرد رنگ
 پس از رواج جهانان مهینه جهان
 بیاز طوس کنون سوگر یاری حسین
 بگشت صید حوم در خرد و خند
 برو خاک چو افتاد باتن خند
 در آن دمی که جد شد کس از تنش
 تنگی که تازه از بود کاشن این
 فتاده باتن صد چاک بر تنش از چاک
 سر که بوشت و رهن زویا رسول
 زدی بیزه شراب از ره عتاب خسی
 زبان بیکس طفلان نورش بر شام
 بگردش جمع زخس بر زبان بشام

هنوز هر حرفایش بود بهر پیمان
 که باغبان کندش ز هر کین بودانه
 ازان شراب که بودش نهان میخ
 طبا بچاک چو بایش بکنج کاشانه
 ز چاکست تعلق بعشق جانانه
 بین چاکه بر او رفت اذ این مرجان
 ز صاحب حر او را جیاد و پروانه
 ز خاک ساخت یکی متکاغر پیمان
 نموی هر جد اسپیدهای شکرانه
 بجسم و جان بی بود روح و ریگان
 برید بار صبا خلعتی شهیدانه
 زدی بتول بمووی از وفاشانه
 بدرج لعل البشر چو کینه مکنه
 نهاده سپهر غریب انجشت و پیمان
 بسو خاک کی بی خانمان چو پروانه

استغاثه و منظره کربلا حضرت شهید الشهدا عم نوری کو قیامیجا

خاطر ارم هنر ما افغان از پیش
 کایسته کرمو قتل ال جد چند و تالی

فاله این از در ارم که چه چون ابراهام
 کشتن هفتاد و یادم از غم هفتاد یارم

مرثیه دیگر

<p>که بجهش محشر شکفتی دمیده نغمه صورت ^{و شفا} بر زش صف کشیده مکمل هر آن حصص ^{معرف و روش} که شد بیت الحزن روح الاصفی ایت ^{معجز و عجز} که شد سیر اید زاب تیغ و کردی سر زمین ^{دور و بر زمین} ز خو غسل و وضو اسر کن از خاک و ^{کافور و اس} که بود از اشهادت جو شفاعت هیچ منظور ^{دش} سپاهام و کوفه زاب نان کردند مخصوص ^{تس} و زان زخم هزاره فصد و پنجاه ناسوس ^{دش} که هر شام می کردی صبا در خاله مستو ^{دش} که بر از تخت اما اجدل تجله و کور ^{دش} بدارین تشنه لب را ایکن زاب معدو ^{دش} و زان پیشی عمای تا بی سبها ای جو ^{دش} چون کج کنی و روانه کردی زان بو کج ^{دش} الهی کن بهفتاد و دشتین در حشر محشو ^{دش}</p>	<p>در رخ از الوداع و الفراق شام عاشو در رخ از رفتش در صف همیا یکتن تنها در رخ از کوه های ناز و بارانوی حنت در رخ از تشنه شم و کوی تشنه اشتر در رخ از تشنه ظلم بی غسل و کفن کون ^{کین} در رخ از آن قتل سر بدشمن داده بهور ^{دوست} در رخ از آن تشنه لب کند لب دنیا در رخ از آن تن عریان کند کویا ز ^{انسان} در رخ از آن تن صد چار کافه تا ^{بنظا} در رخ از فاسم بران جمله کاه تو عرو ^{سرا} در رخ از تشنه لب سقاوشن خشک بر ^{کردن} در رخ از صغر شرم و در خاله و باکو ^{خاله} در رخ از تحلیل پای تا سر غل در غیور در رخ از هفتاد و دین خاکنی ز دنیا</p>
<h2 style="text-align: center;">مرثیه دیگر</h2>	
<p>بوی او در معین لبای معین در رخ شهر معین بنیة سلطان دین در رخ</p>	<p>شاد گشته شاه تشنه لبای تیغ کین در رخ دستی ز کین مخفی و دستی مخفی در رخ</p>

<p> غلطان که بیست یسار و بیست دروغ بگرفت تا جشن از سر از کف نکین دروغ غسل و کفن بران بدن تا زین دروغ در هر از هدم و پهلوشین دروغ در ماتش غمین دل روح الامین دروغ بر عمرش ستم نشد بدیش از ایند دروغ این دست ان حجاز و ضلستین دروغ در مجلس یاد و یزید بعین دروغ سال و هفتی بماتش اند و همکین دروغ ماه محرم و صفر و اربعین دروغ </p>	<p> بلایگز از نهصد و پنجاه و نیم کین بر باد دار خاک و مسلمان و اهرمن جز خود که در غسلش و خاکش کفن نمود بر سیندش نیر سینه پهلوی که کرد جا شاه کی بو امین خدا و امان خلق کردی نبی صیت اگر قتل عترتش در شام و کوفه زینب کلثوم بیجا باب و ان عمران حق یونان مرمان خلق او یاد ما کند همه صبح و شام و ما خاک کی برین خاک عراقی بر که شد </p>
--	---

هر شب یکبار

<p> و می خورد و شیر ناز ز پستان فاطمه روز شهادت تو و جانان فاطمه در غم صد چو لؤلؤ و مرو مرو فاطمه خور دنا بستان کل و حجاب فاطمه و ز کین نوزان بی او گلستان فاطمه زویب کشار و زینب دامن فاطمه بدین خناره مشر خوامان فاطمه </p>	<p> ای سر سر بلند ز بستان فاطمه بار و ز سر ستیز شد کاش متصل ناید کس ز روز نازل تادم ابد ز الماس کعبه و سوره الماس ایند دروغ بطحا خراب گشته و معنی خاک شام شد پایمال اسم ستوران تنی که بود هر تیره بخت بر سر تخت و خاک خون </p>
---	--

<p>باد احرار متان غمک و نان فاطمه هفتاد تن ز تازه جوانان فاطمه و ز کوش کوشوار و طفلان فاطمه کاین کریمه هست تکی و احسان فاطمه</p>	<p>ای اها شام و کوفه بیشتر مری حیا کشتند نشه پیش سویم چشم پوزنم شد تخت تاج تا جوان غارت انرا خاک مکن مضایقه از کبر روز ^{شب}</p>
<p>دیدم که کار اهل بیت اطهار و اسیرونیان و شامیانان با کبار</p>	
<p>ز نقری چند و نرغی چند دیده ای چند سو پریشان چو مرغان غریب و شا چند صوز و شور و شغی و سر سامان چند هر یک بر طبعی ادولبانی چند همه در برج سعادت مه تابانی چند اگر چه چون شوق و رخنه ز یکاچی چند خوانند هر قوم یهو ایترانی چند پای پرباله از خار مغیلائی چند نوح سائیل سرشکش شده طوکانی چند هر چه مور کبد رقص سلیمانانی چند</p>	<p>سر نان یسنه ز نان دیدم سیرانی چند هر از سلسله کیوی خورد در فنجیر هر طرفا هر مثنی کرده ز سبیلی نیلی از بی صدقه زنی چند با طهارانی چند دیدم بزیره سر چند ز سالاری چند یکسری دیدم چو خورشید که بر کیش ^{لبش} بمناجات چو موسی بر طور وفا دیدم بت دار و گرفتار جوانی بیما از غم یوسف که کشته چو یعقوب حرم خالی بر تخته ناپیز که انرا ^{ناملغ}</p>
<p>بود اهل بیت در ابا حشر زین العابدین از راه ^{و انوار} زین العابدین</p>	
<p>بر هر یکی زمین غمش صد هزار کرد بر نایقه بجهان بخواری سوار کرد</p>	<p>چو کاروان غم سو کوفه کذار کرد ز نهای ماه رهی مجازی و یثرب</p>

کتابی که در فاطمه شد از حسین و سید علی
 و سید محمد حسین در حق و جان فاطمه

<p>هر ناولد عشان سنان استوار کرد یار چه سان بزم شرب و قمار کرد ناکس به بیگسان حسین افتخار کرد یکبار ه نسل ال علی کرد کار کرد و سوی خاص شام بدین اد نهاد کرد جناحها نیان همه در تن فکار کرد دانی که حق محشر که در شهادت کرد بیچاره را بدست لعین درویش کرد با عزتت چه ظلم نهان اشکار کرد هر یک هزار ناله بگو هنر کرد</p>	<p>و نرین بشهر یار سر شهر یار دین آنان که بنوا ییز قطه بر شان بشان بر ندیش ال زنا خواثر زار بشان گفتا هنر شرکه که از سر خاک پله باز خدا عز شو و شهادت لیل و خواب زینت ناله گفت که از کشتن حسین و زخو نهی ناهق اولاد فاطمه خاک بر یکشتن زینب شماره کرد ای شیر و اجدال کجائی که رو بجه وقتند طغیان زمان التجا کنا</p>
---	--

التماس نمودن اهل بیت عصمت نورانی بر زبانی که کفیل بر ندی خواست

<p>خوش بگو نهیهای شهر بسجده بخش و ز ما بکش دو صد تن یکتن فد بخش یکتن بگویند نوح تن ال عبا بخش ما را مکن رو بارن یتیم این بلا بخش اولاد خود ناهق ما طفلها بخش او را محرم حرم کبریا بخش او را این شکسته دیه ما بخش</p>	<p>کاین داغ دیدار بر سو خدا بخش کشتی و نوجوان پیرش برادرش ما بیکس از ال عبا یم یاد کار جو مادر پدیدو این همه غم کسار ما را بکش که خوار و امیر و دستگیر بیحرم در چشمکش این اهو محرم ما یم دل شکسته بی مادر پدید</p>
--	--

<p>داروی که امید شفاعت نه مصطفی مانا میر تو کمر بنوا دحوت حرم مشی باشد زن ضعیفه فریاده و ایدر قتل بزبان و نه انبوت پیش خاص و عام خاک که هست مرشد کوی تو ماه و</p>	<p>ادرا بجی نماند روز جز محشم آری بر بگو دوست خدایا بکن که در بر آید از جفا که با محشم ای بیچاره ایکن و احوال بکن بر او خفا میده و صوابه رخ بکن</p>
<p>ای اهل شام که فتنه صبیح شام است از غم بین و غم بکشید ای در شام کردید تلخ کام حسن و کله زجهان ای فرقه منک بجز از چه شام لال بستید اب فلان بعباسین که باد چو راهی بچرخون دست بازوان در مجلس شام و سر سران دین بجز در جله پرده نشینان مصطفی باشد خواب منزل زلیب بشهر شام خاک کند سلام شهاب تو روز</p>	<p>در مذمت کوه شام و شامیان که در کوه شام بجز از شامیان ناله از هر کس در شامیان شیخ خدای علی عالی شامیان شبنم کدین رسم که بجام کاتبان خون حسین که حق به میر جواد شامیان چو چو در حسین شام و عصایان پروردگان از رسول و امامان باشد مشام زلیبت در شامیان جادو صفت فعال کثیر در شامیان یارب تو ای چون دل در شامیان یارب تو ای جواب سلام در شامیان</p>
<p>موشی شامی بیکر</p>	
<p>بیکر بجز بخت یا علی تعالی تعالی</p>	<p>بین بحال حسین و یزید و زینب</p>

<p>بر او قبال ملان و حوام اب و لال نه مر عیاه من سر زظم اهل ضلال برای اوج شهادت کشوره هر سو بال بر او بجای کفن میوز جنوب شمال تن مطهر تر از رستم مرکبان پامال بنو چشم تو ای مظهر جلال و جمال در از دست حق اهل ستم باهل و عیال که شوای بگوشت و می نه با خلیل سر بد نیزه تن نازکش نرگین پامال تمامی زن و فرزندان از نسا و حال سر رهنه و روی کشاده عترت و آل که تو بین رخ ایام چه چه اطفال بین امیر پریشان مضطر باحوال که سال و ماه شد و عمر دانماند بجال</p>	<p>سر غرضش از تشکر چو ماه صیام هزار شه صد و پنجاه زخم بر بدنش ز تیر و خنجر و شمشیر و نیزه و چرخ فتاده با تن عربان در آفتاب نمود سر منور او رفته بر سنان سنان چها که رفت ز جمال و کافر کیش و آستین بد برای بدل الله و بنکر در بدن گوش بین حال نوع و سورا کلهوی چاک نکر اصغرت بدامن خاک بدست کوفی شامی بین قتل اسیر پیر پیشگاه خاصه نان نکر و حفا ز ضرب سیلی خود و از طبا پنجه شمر بحال در دید ز سزین عابدینت در بخاک بوس درش جید و جهد کون خاک</p>
---	--

سر شید ک دیگر

<p>وی قهرمان لاله نزل و اطفال بر یوسفان که شد یعقوب سان بنا و نرگین سر بران همه باز بچه رجس</p>	<p>ای مظهر جلال حق و مظهر جمال بگذر بر نینوا و کن همچو نه نوا بنکر تن شهان هر جولا که هیون</p>
---	--

<p>بنکر چه ظاهرها که زگرگان مصر نشاند بنکر چه باصبر غنی بی آمدش بسر بنکر چنانکه گشته لب تشنه پیش آب بنکر هر تن بر نیزه و او نیزه در جنت بنکر ز خوشنمازه جوانان هاشمی بنکر هیچ بیوه زن و کودکی بنسیم بنکر بگردگان غم از جوع و از عطش بنکر چنان از آن تو در مجلس شراب بنکر برهنه بزنجیر دست و پای بنکر بحال زین عبا تو کز عناد شاکلی برای ماتم مظلوم کربلا</p>	<p>صرفه شده یوسف تا پیش از آنکه از صبح تا ظهر در آن عرصه وقت سر از نقش برید ز کین شمرید قضا وزر فعل مرکبان تن او کشته با پمال گردید دشت ماوریه چو دشت کلامه منزل خرابه حال نواب شکسته بال هت آب نانشان هم در خواب یا خیار پیش نشناکشید صفای ندر صفت ز نهای داغ دید و اطفال خورد سال جشم ز خون موئی دانز ناله هم چو ناله چو چشمه خون چشمه بار رخسار بنال</p>
<p>مرثیه دیگر</p>	
<p>بر آن شهید سرز تن جدا بنال برید سرز نقش از قضا بنال چونینوا کن در در نیوانا بنال نموا کبر و اصغر فدای بنال کنن نمود نور و صبا بنال نمود بنیت دست طلا بنال</p>	<p>دلای تشنه لب کربلا بنال بر آنکه شمر کشیدی بخیرش خیر به تشنه کای مظلوم کربلا شب روز بر آنخلیل که به رضای تجلیل بر آنکه بابت جسد چاک بر نقش از خال بر آنکه بکمر چو خود شید ز پشت</p>

<p>ابن شد عرف سیشان کین عربان بنال که دستش شد شوا نرتن حد بنال که بیان نموده عد از و فاسد ان بنال شد فد کشته ذبیح جها بنال بنال که بود در دوش بچه دو ابان بنال بگرد که حجه با و امر هام بنال بنال که صدفان توان خواند بنال بنال شکسته بنال بر خیر الله ابان بنال اکبر و معنی که نور ضا بنال بنال</p>	<p>این بر من که ناقام مرگ شوهر بنال و غیر تعجبان آن کنیده ناس در تمام مکان و بیابان کونین و غا ما سلو نماندن بیکستر که کین در خط ایستاد که تهر و غیره ما نماند که از نماز کوفه شد شیر بوفد که بودی و بیابان بی غور روز از دست که شد از سر و بوی شیر کور حقه بنده از معویس رو</p>
--	--

هو شیء کی دیکس

<p>شد تیره بهر سینه جیجا پوز غلغله نه کاخ و چار عنصه در هفت شعله از دوا ظلم کشته سار پرده شان بیده سر بر هنده دست بقل با بلسله شد سوزنده آواز گدازگاه فاطمه از دوا و در شان سان تیر مرصه است بیدار سینه سینه سینه و در نه جانان معنی شوا که مشا جله</p>	<p>چون نتواند که در شش ان بدن کامله سر به بیاید آنرا بکشد از ایندم بهم در بر سچله روده از میان مصطفی بر کز نوزان همه زنجیر کیوان او از جیبیکه بسته رس بر دست سوار شد چاه و غدار و جوان طایان سوار در میان سینه و سینه و سینه و سینه و سینه و سینه و سینه</p>
--	---

<p> غم و بخت بر غم و کلاه بخت بر کلاه شد کاروان و ماند تو و این قافله یکتن کجا و اینهمه اند و مشکله وین هر همان شوم و سرش سخت مر حله چراشک و آه و ناله نذر ارد و نه جلله دستی ز قید خسته پائی ز آبله از جو سر و ضو کن و بگذار قافله چو نپید و متاعله چو جید مباحله کافر کافری نکند این بر عامله سر کف و تبار تو او در جاکمعه </p>	<p> ز غیب برو و نفس برادر بشور و شون کاشه سوار و قافله مالار بیکنا من یکتن فکاهم اند و غم هزار از پی سپاه کوفه در دیش راه شام مشق بقیم و بیوه زن و خواهر و دستگیر نیندی نگر ز سیله غولی رخ سرفان شد وقت ظلمت غیر پهای امام با این کرد که ز نصاری و از دیوش از ناکست هر آنچه مباح بیکسان کند خاکی بجا کوس دست از زنیان </p>
--	---

مرثیه دیگری

<p> افغان جن و انس هفت آسمان گذشت آتش از زمین لب بر لبان گذشت یارب بر تماشایم مگر کیان گذشت یارب بر او چه ازستم ساریان گذشت یارب چه بر سرش از سنان گذشت یک ناولد متیزه و وجار نشان گذشت یارب میزبان چه بر این بیگانه گذشت </p>	<p> در کربلا ز جهان چو شادان جان گذشت انور بر یک روح روان رسول بود آن را کبی که مکه دروش مصطفی است دست یزدان الهی که بر او بنزد ملک شاه کی که سوید مشرق و فرقدان بر بازوی شکر کوی اصغر از جفا ناداد در تنور کسی جای میهمان </p>
--	---

<p>یار چه ظاهرا که ز باحرمتا گذشت کافی ز کینه خنجر و که خنجران گذشت از هر چه هست مایه هستی توان گذشت</p>	<p>بر آن حرم پاد که محرم ملک نبود بر آن لب کلو که شری بود سفاطمه خاکی برای ماتم نو با و فرسول</p>
<p>مرثیه ی بکر</p>	
<p>کی بنوح اینصد از طوفان گذشت کاوا و از نوحه و افغان گذشت هر دم از عهد و ان در و طوفان گذشت تشنه آن جان جیبا از چرا گذشت کی بشاه مصر در کنعا گذشت کی بطشت اینظلمه ایران گذشت کی به ایوب این غم از کربلا گذشت کی نزد یوان بر سلیمان گذشت کی بجمش تیر چو یاران گذشت کی ز هفتاد و دو تن یاران گذشت چو کی بر آن لب زندان گذشت چو در صو و سه قران گذشت ان ز دین بگذشت این از جان گذشت بر کلویش خنجر بر آن گذشت</p>	<p>آنچه بر سلطان مظلومان گذشت نوح یک طوفان هزاران سال دید بر حسین از صبح تا عصر قتال باد و چتیم پرتیم پیش رویم آنچه از کمرگان شام و کوفه دید کر بپشت از تن سه چیدی برید کر شبک شد تنش از تیغ و تیر کر شدش نکشت اکثر دست تیر بارانی که شد بر محسنی گشته شد جو جیسو اگر هفتاد بار سنگ اگر ندان پیغمبر شکست روز عا شورا بشاه کر بلا سهم دین بگر قتل شاه دین من چو کم اه هفتاد و دو بار</p>

هرستم از آدم و خاتم که بود که چه دشوار است جان دادن بجه یون صد چاله عمر یا نش بخالت نالہ یعقوب بهر یک پسر آه از یعقوب دست کربلا صبح و شامش از غم عم و پسر قرن و شب بیچاره در بیت الحزن بسکه شد از چشم پیرم اشکبار خاکی اندر راه آن جان جهان	بر خین از زاده سفیان گذشت او ز جان و خاتمان اساکذشت نعل اسبان از زعد و او گذشت نار و ج ماه و ذره کیوان گذشت بر و صد یوسف چهاران گذشت روح سنا از خواب اب نان گذشت درد از امر چاره و در مان گذشت سیل اشکش ازیم و عمان گذشت چاچه باشد که شرف نتوان گذشت
---	--

مرثیه دیکر

یکماد و زمین که بر داسی به شد بر نفس کتکار که در تیغ به شد در باغ دین تو این همه شایه شد بر تخت شاه تاج و عرش و شایه شد همقدار و هم سفر عدالتی چه شد بر تن کس و تاج عمر و دشتی چه شد از کله و پیرهن خبر عدالتی چه شد ب نشن پاره حکوی دشتی چه شد	یا مریضی علی دیکر دشتی چه شد از کوفه سوادیه هر شام چه شد کو سرحد و بزار گلستان فاطمه شد کو گوشوار گوش تو ای پسر و ابجد شد کو لشکر و سپاه تو ای شاه دین بنام شد کو جامه زین تو ای شاه جم اساس شد کو ای عزیز یوسف یعقوب که شد کو خلق پاره پاره و جگر یار صبر شد
--	--

<p>از خلق خشک او خبر داشتی چه شد جانها تو بیک پدری داشتی چه شد از تیر و نیزه بال و پر داشتی چه شد به مادر از محضری داشتی چه شد هر روز شب با او نظری داشتی چه شد</p>	<p>کوی فرات آن شهر ممنوع از فرات کوی سینه آنکه بدوشش بند تو در ایندو جناح غرقه بخون حال تست چون ای کربلا به دست غم بر فراش خاک خاکی شهادت ای سبک استان تست</p>
<h3>مرثیه دیگر</h3>	
<p>فا کرده بچوم میدرد در کشتند خوانند و الصلحی تکریم از ستم کشتند جانها کشتند و خداوندان کشتند یک شاه محترم بیسپاه و حشم کشتند با چشم پر زخم بمیان رویم کشتند در کوچه و سوختن ز ستم چو غم کشتند مستی درم خریدن جستی در کشتند بچرم و بیکیان زلا و نعم کشتند باشوهرش جمع که بر سر کشتند بر روی دست باب بدامان کشتند در کوچه و میان بهر آن ستم کشتند با پیر قد خمیده که با پشت خم کشتند</p>	<p>بی دم امتان که امام ام کشتند خوانند هل ای و عیال کشتند ام کشتند که از بیچ پیران تخت تاج زبان ایدم در بیخ که از تیغ بید ریخ ام کشتند که نشسته بهر آب شیر خدا کجا است که برکان مژگان خیر الناس کجا است که پروردگار کاشرا هفتاد تن مهاجر و انصار و عترت کرم برانعر و سن که از حوله گاه ناز کرم بران و طفل صغیر یک تشنه کام کرم بران و طفل کبر با مسلم عقیل کرم بحال تازه جوانان سر قد</p>

<p>اینکه عرب که همه خودم بدگشند کاوران کین دران خود بخرم گشتند</p>	<p>نازیم بهتری سید عرب خاک پرویز و شب طالبه از خدای</p>
<p>فوجی که در روز شب از غیبت خون اندیش</p>	
<p>دلیما از غم حسین خمین است امروز پرسیه نرمان روح الامین است امروز با جله نرمان حور و عین است امروز باناله امیر مؤمنین است امروز کریان حسین نازنین است امروز بیخاتم و افسر نیکین است امروز بی تاج و کلاه خان نصیب است امروز خونبار هجر خشت بدین است امروز المانی چون زین عرش بر پشت است امروز صلیح دیار ایمان است امروز یاب حیدر مانات با این است امروز سر نازنین و من اسیر قرعیت است امروز ادریسیت حیدر و اشرار است امروز سامنه چه در حیا حاد است امروز ادریسیت که در خون است امروز</p>	<p>صداه و فغان که امیر عین است امروز در ماتم غم نرمان رسول شتاین بانوی بهشت نرمان سینه نرمان در عرض نجف زمره نرمان خلف بااه و فغان ملاذیل علیتین از کینه اهرمن سلیمان زمان خورشید برای ماتم شاه شهیدان بر چنین فراغ ان صد زهره جمین در ماتم کوشواره عرش بدین عباس علی مشله تکی در کردن از شاه بکر بلا نرمان ز امر نرمان ادریسیت نرمان رتن نشنیدن برو عصف اندر ایدیت بمقوبه نعی در حیات کربان نصر جان است پند از ایدیت بر نرمان سید مبر پند</p>

<p>گویند که دای اربعین است و یار و شری یار و معین است و هنگام و راع و اسپین است از حق شیعیان است بارشمن دین بقهر و کین است</p>	<p>مرغین هوا و ماهیان دریا ای وای که آن تشنه لب و معین بر سینه زنده جوس که شد و متحر ایشعه بیاراشک غم از عینین خاک کین دوستان این درگاه</p>
<p>نوحه های دیگر</p>	
<p>کافتاده شه تشنه جگر با تن بیکر یکدست کلوی شه یکدست بختجو غم زنده پیمبر سپر ساقی کوثر نه مانند بجاقاسم نه کبر اصغر یک فوج ز احفاد نبوی پسر سرد خحال نیا باج زرق و نور مر افسر بر تن نه لباس نه در جاد و معجز در امن خاکست و عوض دامن یار کافر نکند اینستم و ظلم بکافر بیرون نرو و تا بوفایش ندهد</p>	<p>افسوس ز جور و مسم شمره متکو بر سینه بی کینه او خولی بے دین سیراب هر دیو و درد و تشنه لب شد کشته ز عدوان همه اخصاب بگدشت ز اولاد علی پسر و پسر بودند بتاراج جفا کوفی و شاه طفلان صغیرش هم بر ناله عریان در خاک تنوران سر نور و تن او کرد آنچه برانش ز جفا زاده سفیان خاکست در این دایره پایسته جو</p>
<p>نوحه های دیگر از زبان علی بن ابی طالب علیه السلام</p>	
<p>ندیدم روزی که خدا حافظ خدا</p>	<p>بیک رفیق من از کویت خدا حافظ خدا</p>

<p> و در آینه کند یکم خدا حافظ خدا حافظ سر بریزه عدوان خدا حافظ خدا حافظ شد روز جوان تو خدا حافظ خدا حافظ هم بریزم تو هم خدا حافظ خدا حافظ عرسیت مبارکبار خدا حافظ خدا حافظ که دستت بوسم گویم خدا حافظ خدا حافظ بخوای فتنم از یاد خدا حافظ خدا حافظ چو سرداری سوسها مو خدا حافظ خدا حافظ مشو از خاکی که یاد خدا حافظ خدا حافظ بنم بر رخسارم هم خدا حافظ خدا حافظ تو خال حسین را من خدا حافظ خدا حافظ </p>	<p> بیایم بیدر ما در ایسه یکس مضطر چنانیم تلت عیرا بخال موج خو غلط کجا جویم تو که باشد عرکسار تو بیایم سفر یکدم که زاشک یزد پریم بیایم قائم ایما که رفقه خال تو مر باد بیایم بر رویم یکس دستنی یکس بیایم اگر نشاد فدایت جلوا مر باد بیایم یکس بر خو من کوراکب تو چون بیایم اصغر پیشتر که ساعت پار شد بیایم اگر بلا از غم ترا شک یزد پریم بیایم خاکی شنوا من رفیق قادر تو </p>
<p>در اعیان کلام خاکی</p>	
<p> دیوان من از ثواب خالی دیدند ما را عوشر خون حسین بنشدند هر روز شبان رسد فغانم بفلك ای کجایک را تر فیا لیت معک از خجاشب روز و سال و هر کین ناله والله علیه من بکلی علوب له </p>	<p> میزان کناه خلق چون منجیدند چو بود در او محبت و مهر علی در ماتم هفتاد و دو تن بر هر یک هر شام و صحر ناله و گویم گویم در ماتم آن جوان هجده ساله کاندرد و جها شو تو محبوب حسین </p>

هر ذره ترابش در کفش عین شفاست	وله	خالک جوی که نام او کر بیدلاست
ایمن ز عدل با بر رخ و فرزند جز است	وله	هر تن که در زمین مشغول بکوش
هر در و درش محرمش عا شوره است		عالم هر کوی از او رخ خداست
بی نور و ضیاء از رخ شاه شهادت	وله	هر شام و بحر مشطه شمس و قمر
از هر صحبت شد لوکاست		ذاتی اگر تکر هر اصلی پاکست
چون لخته برقی و نور من خاشاک	وله	صد کوه کناه و در شومر علی
تا کی پی وصل و بختان تا کی		خالک بجزای خود بگریختن خاکی
هر کجا کی خود طلب اگر تو پاک	وله	خواهی که ز قلب تو رایج گردد
وز لوت و تانی و خطای او آمد		یکنا گویی که بجز ادراک آمد
هر که طاعت خلقت الا غلات آمد	وله	یک حرف ز فخر کمالش بدر و کون
یا لیلی نرسد و جانشیرین چه کنم	وله	یا بگویم هر دن من مسکین چه کنم
یا تنگ قبر اسپ چون چه کنم		من بیک نفر ز کبر و متکبر و فخر
خود در از صده اندر چه بیکون	وله	بوی بند جان و منصب یکسوزن
گو داشت بدلی صحبت بیکون	وله	سوزن شد از طایره چارم عیدی
دو ایتمین ز شدن معصقانگی		خالک بصلی اگر تو لایف کنی
تا از سر نه از وسوسه تیرانگی	وله	داخل نشوی بیعت نشست و جهاد
ز نه دست سپیدی ز نه سر سب		دیگر آگویی که نام ایندک مغز است
نور باجم و مشرق دیدار ز سر شفاست		در عجز انبیا بجز از سر قیام

ای داده سران بر تن زو فابرو دشمن	ولی	وی کرده فدای دست هفتاد و دو تن
در مامت ای یوسف بچ غسل و کفن		یعقوب ده ششصد بیت حزن
باشد کربت از فابسر سودانی	ولی	در تقویّه حسین بس است ایمنی
این اشک غزان خیره روز جزا است		دارد ز پی امر ز یقین فر دانی
یارب به نبی وال بیمانندش	دل	یارب بعلی یازده فرزندش
کز لطف نماید دوسرا خاک کما		با هشت و چهار متصل یوسفش
محبوبان عالمین است حسین	ولی	ز نیت نه بزم شو و شین است حسین
امروز کز فحاش فر داطابی		میکنای بیقین شمر حسین است حسین
بامهر حسین شسته آب کل ما	ولی	چون سکر بزم محمدش در دل ما
بی نور و لایتش نکر دم مقبول		این روز و این زمان ناقابل ما
خاکی اگر ت بود کناه ثقلین	ولی	نومید مشو ز لطف حق در کوفین
کن درو سیا خویش ز کرمه سفید		شود در موجها و خیل عباس حسین
در جوش و خروش و شور و شینیم	ولی	بر فرق زنان چو فرق یقیم هم
از دم و خاتم هم با بجر کناه		در حشر و خیل این حسینیم هم
چو یوسف اگر بقعر چاهیم هم	ولی	از مهر حسین با وج ما همیم هم
هنیم کرامت ز کدایان چند		نور دا بجزا که پادشاهیم هم
شد عمر عزیز تا یکی بوالهوسی	ولی	چون مهر حسین ببدل بوی کسی
روزیکه تمام خلق و انسانی کو		نبوی بجزا از تو جدا یان نفسی

هم مهر نبوت ز شرف در پشتش	وله	ان شاه که خاتم شاهی در مشتش
اوشق قمر کرد بسرا نکشش		کر داشت عصا وید بیضا مو
بر خاک هلاک رحب عمر الکنند	وله	ان شاه ید الله که در از خیر کنند
بر سائل و دشمن و نشد ز خور سنده		خاتم بر کوی دادد سر را بسجود
وان قاید توکل و مأمور را بر قتل	وله	یار ببحق شاه در کسلی هادی سبیل
وانکه هم محرم مقتدای کل		کن در نهم ز جسد و صفات و صفات
یا رب بد پا پا زد و پیکر حسین	وله	یا رب بخلق خشک در چشم تر حسین
یا رب بیتی آکر هم اصغر حسین		کاین ز قبول تحفه ای که قبول کن
ماهی که ز اسبان خلیل جلیل بود	وله	شاه که از ملائکه غیر السلیل بود
از بهر آن و اب چون السبیل بود		در شام شکوفه ساقی نسیم سبیل
شد بعضی علی و زخ و جگر جو بهشت	وله	چون لوح و قلم مشطه ایوان نوشت
این رفت به شش آن یل از دست بهشت		از دهن و دست اشک هر یک بر لب
تا بگویم بر حسین لیل و نهار	وله	از خدا خواهم در چشم اشکبار
ز اشک چشمان من کم رو طوفان		نوح یک طوفان بعدالم کرد اگر
ارجام محبت حسین سرستم	وله	تا هست جفا و در جفا تا هستم
تا هست خدای خدایا ایستم		در سایه و لایقش چون پرکار
وان جسم شریف خفته در خاک	وله	یار ببتن لطیف صد چال حسین
در کرب بلا بتربت پاک حسین		کر لطف و صفای تن ناپاک مرا

باری سیاه و اشک دامن دامن	وله	یا بحر کناه و چون خرمین خرمین
گفتا خردا کار تو بامن بامن		امروز شدیم چو دست دامن حسین
جان دادن دشوار بر او اسان است	وله	هر شیعه که از غم حسین گریانست
خندان روزی که دیدها گریان است		با برنج و درونش شکر کار نمیست
بر او سه سال شو و شینی دادیم	وله	ما خسته دلان که یا حسین می دادیم
والله که نازنین حسین می دادیم		یک قطره اشک و جرم در یاد می دادیم
یا رب بر نفسی تو زبیر اش قبول	وله	یا رب بپذیر و در نو باوه رموز
یا رب بر پیشگاه سینه ما بکن قبول		کاین نام قبول بران ملاحظه می شود
نهاده خاتم خاتم زنتی بدو ان	وله	شهی که تشنه لبی ختم شد با و بجهان
بگوش هوش هنوز زلفی اش تشنه		بگر بلا چو رسی صبح شام میشنوی
ناپاک کو از کنه بود پاک شود	وله	هر تن بزمین که بلا خاک شود
صبحی مستحان افلاک شود		کحل البصر ملایک و جن و بشر

درفتن علیا جفا فضا خوار تو ز من کبیشه مکالمه او با شیر

ما یم ز خاندان حیدر	ای شیر نجاطی پیمبر
یک مشت یتیم و خوار و مضطر	یک فوج زن و ضعیفه مردم
بر جای نه تخت و تاج افسر	نه شاه و سپاه نه علمدار
هفتاد و دو تن فتاده بیسره	از بیغ سپاه کوفه و شام
بر پیکر زاده پیمبر	خوارند ز که اسب کینه تلزند

<p>دارند و هزار زخم منگور کشیم بوحش و طیر و هیر ما و آمد دی کن ای غضنفر با همه کز اشاره باسر شد شور نشور روز محشر بی دست و سر سپهر منظر میگردم شام جان معطر گردیده به بحر خون شناور بوسینه زدی و گاه بوسه لرزید آمد بچرخ انحصار میگرد کلوی خشک او تو</p>	<p>وز بخجور و صبح و نیز و تیر چون زانویان شدیم مایوس از بهر خدا ز رو بهی چند بشنید زلفه قصه چون شیر چون سوی قتلگاه با او یک دشت ز کشته دیدم و تو ماه از حسرت روی گل چو بلبل چون دیدن تن شینش درین مانند زبان مرده فرزند از غم آن هر بر صبر غم و ز نرس دیده اش کلابی</p>
--	---

<p>وی صدف در روز کاد بر خیز زین عرصه کبر و داس بر خیز ای شاه بزرگوار بر خیز صد چاک تن تو را بر خیز ای صاحبش و النقاد بر خیز در بنوم می و قمار بر خیز</p>	<p>مکان آنست خور از اینست با آنست گفت ای شه تاجدار بر خیز ای خفته بر چاک با تن چنانست زواج نموده تخت و تاجت بی غسل و کفن خندان بر خیز سر کشته ستاده زواجت در کوفه تن و سر تو در شام</p>
---	---

زین لشکری شهادت بر خیز	جن و ملائکت که جان نثارند
بی تیغ و سنان و بار خیز	کر دشمن تو بر اید دست
ایمبار تو شد فکار بر خیز	از قحطی آب و آتش تب
اطفال تو را سوار بر خیز	بر ناله بی جهانی کرد در
از همت هشت و چهار بر خیز	از خاله بخت بخر خاکی
بجالت انظار بر خیز	در عیون هر دو عالم خیز

معاذ الله که در روز قیامت همه را بشمارد و هر کس را بچندین مرتبه در روز قیامت بچندین مرتبه بشمارد

ز آن معانی میرود عرق عیار و اعجاز	و از آب بحر زیاد آید آید
ماده آب امیر عالم است شکوهم	در روزی که شد مشهور و مشهور
مغفرت ازین و با هر انصاف و ایاد	یا در حق جبهه شهیدان سرکف
با حلق تشنه شهر سوره گوید بجز	یا در آن دمی که کشته بجز
یا مال خال معرکه صد چای پیگرم	یا در آب با ناله میگوید از سم سوز
در تمام و کوفه شهر سینه بر شامس	یا در آن دمی که کند از در جفا
در زمین می بله از و در هیچ کوه سرم	یا در آن دمی که زند چو در خیز
وین خواهد آن را بر کردار مضطرب	یا در آب بر خیز آن و بیدیم بر همد رسو
به زین شهادت از آن شفاعت	کن در زمین آن که در کجا و جلا و آب
تر خال که بلا نسوم نجان بر سرم	خاکی شود که در غدا می است از

در هر عصری است شمس قیامت که در آن روز همه را بشمارد

بیاد و بنشین از دفا بر قاسم	بیاع و سر بیدین جسم بیدر قاسم
ز خون چو لاله سر ای بیگر کان	بین که بسته نکارت ز خون حلقی نکا
بجای رخت عروسی کفن بر قاسم	بین ز تخته تابو تخت داسادیش
ز چوب تیر و سنان تاج افش	بین بجز شهادت ز مهر بسته کس
ز کینه کشته لکد کوب بیکر قاسم	بین نماند بجهش اثر ز تم ستور
ز کین بنوک سنان سناست قاسم	بین چو ماهیش اندک میا حجه خون
کشید خنجر خود را بچهر قاسم	برید با ز بر تن دست کافر کوی کین
کهی بقاسم و که جبراد قاسم	بگو بباد قاسم ز غم بنال بنال
دور د خون رو از چشم مادر قاسم	ز زهر و زهره که دارد مدام بچهر دور
سلام حلقه بکوشی امت بر در قاسم	در استان حسین خاکلی ز سر خالو

مرثیه در بیکر

چو کینه های نهان اشکاری بنیم	بغتنه کورش لیل و نهار می بینم
دشمن عیش و نشاط استوار می بینم	برای قتل حسین علی بشام عراقی
برای زمین از ازار می بینم	ز کربلا و جان دانا ابوبهار
طینت ابدست یمن و یسای بینم	برو خاک تن در ناله خند چاکتر
یکی سپهر سوسیکش هزار محراب بینم	ز پای تاشرا از زخم تیر تیغ و سنا
تنش سر و زرشک شایه زاری بینم	اگر چه غسل ز خون بود و خاک کافور
همکند حال تنش خاکسار می بینم	شکلی که روح الامین بود مهلا جنب

<p>سرا که بود و در شش مصطفی مسبا و روز ندید کام و قاسم عروس ناکامش چهر شد که حضرت خیر النساء کوفه و شام چهر شد که بر شتر بیجا از نیر و اذان چهر شد که زین عباد از عذاب این دایم خطا زامت و جبر بلور از شوی ز فیض همت هشت و چو از خاک</p>	<p>کفون بیزم شرب و قمار می بدیم بگفت ز خون نکارش نکار می بدیم بدست کوفی شامی سوچای بدیم همه زنان حجازی سواد می بدیم تر عنیل وی از کین فکار می بدیم ازین عمل بیجا ان شر مساری بدیم سکی از خیل اسک کوی یاری بدیم</p>
--	--

مرثیه دیگر

<p>جهان و خلق چه پیر ز شو می بدیم که داد خانه سلیمان کردلایر یاد برای کشتن آل علی بکوفه شام سرا که شست رخ از سلسیل جبر سرا که بود صراف از عالمه افلاک سرا که زخم هر اوان و پای قاسم است تقی که نایب هر چه بایستش و شام بجای تخت عروس سیش تخمه نابو صبا اگر شده اصغر ز تاب شیری قبول کن بسکی ناقبول خاکی</p>	<p>در انقلاب سنین شو می بدیم که با شو و شو و شو شو می بدیم ز خاص عام بعیش شو می بدیم فیضان بشوره خاک تنوی بدیم فراز نایزه و بنم فجو می بدیم بزرگم به عهد شو می بدیم بجانه معرکه با جسم عوری بدیم چهره جگر بر متن قاسم بکوری بدیم ز غصه مله را و ناصبو می بدیم در استان نو کلی ضرور می بدیم</p>
--	---

سرای درویشان بر سر خود می بدیم
استاد اول عالم حرم الان زنا

مرثیه چکر سوز گیت اشک برای چای و نشان مناسب است

<p>که جفا کند از دل بغا کپای حسین چون نینوا کم از داغ نینوای حسین کنم چو یاد شهیدان سر حدای حسین که نه سپهر بونیا کون برای حسین بگوش هوش رسد از حسرت احسین تمام سر و زلف از جاکو بلای حسین بدر می پدید آید اطفال اشعسین نهیم مرهم اشک بزخمای حسین که از وفا هر کشند جافنای حسین بخلق تشنه سقای باوفای حسین صلا زینم بهاتم باوفای حسین یقین و لای علی باشد بکای حسین</p>	<p>فدا و بر سر شورید ام هوای حسین بسینه منم از غصه چو جگر من شسته رو در دو چشمه خون از دو چشم خون غمین کعبه در این تعزیت سیرت خروش العطش و جوش آتش تشنه لبان رویم با مر پای بر سینه زفای کشیم آه دیده اند هر سحر ز جگر بناله حاجت سوز و کرم شب و روز برای تازه جوانان سر قد کوییم ز آب زیند نشانیم قطره ای است و پای و سر و سینه خون خرابند سعادت دجهت اگر طلب کنی خاکی</p>
--	--

مرثیه دیگر

<p>بران ز سحر ره کعبه وفا کوییم تشریف بگردد سر مشا کوییم بران تو ایت سیار از ابتلا کوییم دو چشمه خون در دو چشمه ان پریکا</p>	<p>بیا به تشنه لب است که بلا کوییم بر آنکه زخم هزاران ز پای تا داشت بر فغان سو شام خستگ اراق به تشنه گدای سقای باوفای حسین</p>
---	---

<p>کهی با کبر و امشردن جدا کوییم کهی خنثی و کثوم بنوا کوییم ز هر هاشم یکسو دست پا کوییم سه روزه با نذر چو با نیش نشن بجا کوییم ز نایب شده و نکش چو کهر پا کوییم غذا تر نخت جگر نون دل و پا کوییم ز کینه کو دخی چو با نشتا کوییم ستاد دیر صف ال ز نایب کوییم که هر صبا و صا از غم و غذا کوییم</p>	<p>کهی بنام که شاه زاد عبد الله کهی بفاطمه کاهی سکنه نو حکیم بر انور و س که بست از دستم ^{سنا} حجه بر انص غیر که جا داد در غربه شام بر ان یقیم و ایسی که در فعل از نهم مشرب ببالش خشت نشن بهر ^{خطا} بستر بر انفر که بلعل لبش بزم شراب بر ان زقان بجا خون که صف ^{ز نایب} ز نایب برای ما تم ال عبا بیا خاکی</p>
--	---

مکالمات امام همام علیه السلام با کاتبین کشته شده علی اکبر علیه السلام

<p>انیس و نوس و شب پاد ^{پاد} ماد که نو بهار جوانیت شد خوان ^{بکسر} که فرقا غریه و شمشیر ^{شیر} شدل جوشقی بجانم اتس در خانمان ^{شیر} قراره مش چگونه پیدا ای سفر ^{شیر} و کسفر دور و خون و روش دم ^{شیر} بدم زد کم چه چاره به بیچاره ^{شیر} و خواهر براد دوست یکی اکبر ^{شیر} یکی اصغر</p>	<p>ز جان عمر خیزم در ^{شیر} جبهه علی اکبر جوان سر قد و نونها ^{شیر} ل نو خیزم پد علی بدم یک علی ^{شیر} پسر شرف ز داغ هر دو کون ^{شیر} و صبح شاه و پد پد و از این سفر ^{شیر} بخطر که دارم پیش پد رنمویز ^{شیر} بر در و مدار تو پد هم ز غمت ^{شیر} کورتلی دل خویش پد ربهت ^{شیر} تو سیکم دور و پد</p>
--	--

<p>پدر ز مردن تو ز ندکی بمن تلخ است پدر ز مردن تو و عم بر کز دید تو پدر ز مردن تو از مردن سعد بسا شاه چو خاک می محزون غلام در کس</p>	<p>قسم بجان تو با با که مردنم خوشتر خمیدن پشت ز غم کشته ام شکسته خروش و جوش من بدینو ابشام و بیاز راه من از خطای او بگذر</p>
<p>در شهادت حضرت مسلم ابن عقیل سلام الله علیها</p>	
<p>مباد حالت کس همچو حالت مسلم شود غصه هلاک از هلاکت مسلم بجو حق که چیر نیکو است نظر مسلم بر آن دو طفل شهید شهادت مسلم ز خاص عام نمودند اطاعت مسلم دو بار عهد شکستند بیعت مسلم که کس نکرد در ان شهر نصرت مسلم نماند شد متفرق جماعت مسلم که به زمر ستادی بخدمت مسلم در آمدند قتل و بغارت مسلم شدند جمله کویان ز صوت مسلم کسی نکرد رعایت قرابت مسلم که آبشار با حق بلعنت مسلم</p>	<p>عجب غمی است به عالم حکایت مسلم ز قصه اش نشو و یکس گز هزار همیشه تلخ جد بو و ابن عم و پدر دکابشام و محرز جگر بنال چو کشت کوفه مسلم به مسلم ابن عقیل و لجه سو که آن کویان عهد شکن خدا بدارد دل آن غریب کس رس زاهل بیعت او سوی تر یک تن چو پناه بد انشب پناهش داد علی الصباح زهر گوشه از ضعیف نموجله چو شیر خدا بر و به چند بغیر نیر و و شمشیر کوبین و نیا هر ابعنت حق بر ز یاد این ز یاد</p>

چگونه آه که گردش بیام قصه شهید	طیان بخاک تن چاله در آیت مسلم
چگونه آه که بگره کوچه و بازار	رسن بر او نمودند هانت مسلم
چگونه آه بدر و از طاسه و ز سرب	بزار که در عهد و نفس حضرت مسلم
چگونه آه بنوش خون و غسل و کفن	نگردناله کسی در وصیت مسلم
چگونه آه که چو یار شاه تشنه لبان	کمی نکرد با بی ضیافت مسلم
چگونه آه در وطنش پس از شهادت	شدند کشته بر تیغ از عداوت مسلم
بگره بزار و بخت بخود تو خاکی را	در سان بتوت طفلان شربت مسلم

مرثیه دیگر

شهید تشنه لب بر جد احییم و	قتل و کشته راه خدا حسینم وای
ملک بهاتم تو در فلک بخوش و خوش	خداست بهر تو صاحب احییم وای
کشید شمر ستمگر محجوبت خنجر	بر دیدم ز قنات از قفا حیدم وای
سرت بر نوک سنا اسنان بگرفته و شام	بگره کوچه و بازارها حسینم وای
تذت بدشت بالا ایماستم ستور	بصد هزار عیال با حسینم وای
بجمله قاصم داماد و نو عروست و	ز خون خدا شده بر دست با حسینم وای
بنفش باب و برادر میکنند سوزیب	کنند و ابتاوا الخ حسینم وای
بسر هوای برادر بددل غم فرزند	ببیند داغ و غم افر با حسینم وای
بنوش غسل و کفن کو عزیز فاطمه را	کفن نمودن خاکش صبا حسینم وای
ببیند وای تو چو ناله نو آنگد خاکی	ز بند بینه و سر زین عز حسینم وای

مرثیه دیگر

ای شاه سرچند ابقذای سر شوم	قریان پیکر و سحر الهسرت شوم
بشمار سر بدشمن خود داده بهر دوست	قریان خلق خشک سو و چشم تریت شوم
تن پامال و سر بستان ستاز کین	قریان پادشاه پادشاه و عدل پیکر شوم
عریان چو لایق ای تن بدیدر افتنا	قریان ماه زرق و رخ انوریت شوم
یکتن هزار قصد و پناه زخم تیر	قریان زخهای تن بدیرت شوم
بر جنون و خجرت و نزد چوب بر لبیت	قریان خلق و درج بر آرزوگر شوم
گو تا فراده اکبر و صبر پاره اصغریت	قریان لعش اکبر و هم صغرت شوم
گو ای عروس قاسم داماد نامراد	قریان جسم غرقه خون شوهر شوم
گو مسام تعقیل و دو طفلان بی کش	قریان هر دو مسلم نام اورت شوم
خاک شها کدای سنان استان	قریان خنای پای سکان درت شوم

در شهادت با سعادت محمد و ابراهیم طفلان حضرت سید حقیر علیهم السلام

فداک نه از نمودن بر دل مسلم	خزان نمود بهار و در نوکل مسلم
فداک کرد که مظلوم هشت نه شاد	شهید کرد و نکرد راه و کرمه و ناله
فداک و یوسف ثانی در و ناه کشتا	ز قهر چاه بر او برد و کرد قسریانی
نمود و شو سیما دشمن دوست	که مر جو کوی نکند بگویی دوست
و بس که روز و شبان در شهادت مسلم	بخراب هر دو رسیدند خدمت مسلم
که در زمین و سوی امین بخالد برون	بر ایش زده صف جویین و روح امین

رسول گفت بسلام چه شد دود ^{بغی}
 ویزان دود نوکل دستانت آگهی یانه
 نمود عرض که فریاد شب از سر می جها
 قضا نمود چهره از خواب هر دو را بیدار
 شدند هر دو برادر چو بادم توام
 ز وقت کل می پید ریصو هر از
 خواب مرگ عد و جنت ناآشان
 دوست هر دو ز کین بست از زمین ^{ویند}
 صبا انک میشوم تنک بست
 چو که سفند که قضا سو قریان کا
 تخت کرد بگشتن غلام را مود
 غلام گفت که چو خود خورد ^{ن بن و} دهان
 چو در میابد م رو سفید کردید
 نمود امر پیر را بقتل آن دو پیر
 پس از غلام پسر گشت قصد طفلان
 برای قتل موشهراده ^ن عظیم الشان
 بران رو کرد مظلوم بی پدر مادر
 یکی بناله و اسلما و وا ابنا

چه شد محمد و همنام جدم ابراهیم
 ز سبک شایه و قیامت آگهی یانه
 شوند هر دو بیباغ جنان تو را ^ن ایضا
 ز خواب ووش قدر کرد سر بر تکرار
 نهاد لب بلب و برو شکم بشکر
 هزار ناله نمودند هر دو در شب
 که هر دو نوکل و بیبل بوز باغ امید
 طیا نچه بره ز خضار ز برادر ^ن یاز
 بقتل و عادت طفلان پدید مراد
 کشان کشا بر زمین جرهر و حال تب
 بین که ز کین بست چو شو کافور
 که بیکه نکشد کافر میسلان
 بشومی تو سعید و شهید کردید
 حد ز نمود پسر چو غلام خود زید
 ز کفر خانه ایمان خویش ویران کرد
 کشید خنجر زهر آبد داده راز میا
 نبود چاره بجز تیغ چاره دیگر
 ز سا جوش و خروش از سگ باوج

یکی بان زن مجروح دست و پا مان شد
 بناله گفت زلت کایستگر نامرد
 انگش در طفل صغیر اسیر به تقصیر
 چون خواست سر برد از جسم کودک صغیر
 بگردید چون تو کرم کشته برادر خویش
 ز خون تو حق ما از کلاهی مکذور
 پر زنی سال اگر میکنی تلاش معاش
 بکن در سم غلامان عالم حلقه بگوش
 و کر بگشتن عامیشوی ز غم داشت
 چون گفت که چون سنک خوار و سخت دل
 نهو غیر امان ده که تا ز عجز و نیاز
 پوسرید ز طفلان حضرت مسلم
 چگونیم از ستم و ظلم ان پلید نهش
 بر او عقاب شدید العقاب تا و برید
 بدلا بشام و سحر که بر کن چو اسیر بها
 گناه خاک کی بجان چیست اینظلم

زیر دامنش از خوف خصم پنهان شد
 حیانت ستم که تو کردی می شو و انکر
 سینه من از تن و بر سر و پشامکش شهید
 گرفت دامن او را برادر اکبر
 بریز خونم و نه موهی باین دل زشت
 بخواند که فانا الیک یم الله صبور
 چو زینک درود که کی شود در این شهر
 شهید کوچی با نادر هر دو صابغ و تن
 مکن شهید بشهر نرنگ تر دین زنده
 ز فضل او علی شد شسته آب کلمه
 وضو کنیم و کز ایم و کعبین نماز
 خوش و جوش بر آمد ز شربت مسلم
 که تن در آب سرد و شان بتون نهاد
 تو بنار و سقره سقره شمر و یزید
 بر اند و طفل شهید ستم بزار می داد
 که سال و مهر ز ثواب زیارت محروم

در شبانکه با سحاحر عباس علی علیه السلام

مکن قیاس بن عباس عم یسعت بر

بکن تو از عم عباس بناله سلام و محو